

การพัฒนาตนเองแบบจี๋เก็งจ๋

มีหลายคนที่ยากเปลี่ยนแปลงตัวเอง พัฒนาตนเอง ต้องเคยคิดหรือรู้สึกว่าจะทำได้ ความจี๋เก็งจ๋ของเราที่มันช่างเป็นตัวขัดขวางให้เราไม่พัฒนาเสียจริงๆ ทั้งที่ที่มีความตั้งใจ เริ่มหันหัวดีแล้วก็ตาม.. เมาถึงได้บอกว่าการพัฒนาตนเองนั้นเราต้องมีเป้าหมาย มีแรงจูงใจ แรงบันดาลใจ เพราะเมื่อเกิดจี๋เก็งจ๋ขึ้นมา ท้อขึ้นมา ก็จะได้แรงเหล่านี้เป็นตัวผลักดันให้หลุดจากความท้อ ความจี๋เก็งจ๋ไปได้

ซึ่งปัญหามันก็มีต่อว่า แม้อได้รับแรงผลักดันที่ดี บางทีผ่านไปไม่นาน มันก็งี้เก็งจ๋อยู่ดี.. อาจดวงเพราะเจออุปสรรคหมดแรงจูงใจก็ตาม คงไม่จำเป็นต้องมาอุปหาสาเหตุที่ตนเร่าจี๋เก็งจ๋ เพราะไม่ว่าจะจากเหตุไหนอย่างไรมันก็คงไม่ดี โดยอง่างจึงกับหลายสิ่งที่เราต้องการผลลัพธ์เป็นความสำเร็จ มันคงไม่สำเร็จได้โดยง่ายบนภาวะเช่นนี้

สำหรับผมแล้วมีแนวคิดอยู่อย่างหนึ่งว่า **อะไรที่เราว่ามันไม่ดี แต่เอาชนะมันไม่ได้ ตัดมันไม่ได้** เราต้องปรับหรือเปลี่ยนเพื่ออยู่กับมันให้ได้ เรายังง้อมมี 2 ด้านเสมอไม่มีอะไรเลวร้ายไปเสียหมด ความจี๋เก็งจ๋ก็เช่นกัน และมันต้องเริ่มจากการ **“เปลี่ยนทัศนคติ”** เปลี่ยนความคิด ไปในด้านที่ควรจะเป็น เหมือนเช่น ความจี๋เก็งจ๋ที่มันก็มีดีของมันอยู่ ดังแง่คิดต่อไปนี้

“ก็เพราะขี้เกียจเดิน เราจึงมีรถใช้?”

จี๋เก็งจ๋จึงหาทางลัด

นี่เป็นจุดแข็งของความจี๋เก็งจ๋เลยที่เดียว ผมเป็นคนหนึ่งที่บ่อยครั้งจี๋เก็งจ๋ทำอะไรๆ ในแบบที่ เมาว่าต้องทำแบบนั้นแบบนี้ ซึ่งบางทีมันมีกระบวนการที่ไม่จำเป็นเอาเสียเลย จนมันจึงกลายเป็นเรื่องที่ยาก (เพราะกลางนั้นตอน) ไปเลยก็มี จึงชอบที่จะหาทางลัดและทำมันให้สำเร็จโดยเร็ว หรือเมาเช่นนั้นก็หาวิธีช่วง หรือ เครื่องมือช่วงทำให้นั้นตอนต่างๆ เร็วขึ้น ง่ายขึ้น อะไรก็ตาม ผมเชื่อว่า หลายๆ นวัตกรรมก็เกิดจากความจี๋เก็งจ๋คล้ายกันแบบนี้แหละ จะว่าไปแล้ว บางทีก็เพราะจี๋เก็งจ๋เดิน เราจึงมีรถใช้กัน ทุกวันบนโลกนี้ก็เป็นได้ (จริงๆ น่าจะเมาออกไปเร็วขึ้น จี๋เก็งจ๋เสียเวลามากกว่า.. แต่ก็จี๋เก็งจ๋อีกนั่นแหละ)

แต่ก็ต้องเตือนกันไว้ก่อนว่า บางเรื่อง บางอย่าง**มันไม่มีวิธีคิด กลางเป็นว่า**
มันแต่หาวิธีทั้งๆ ที่ทำๆ มันไปเลยคงจบไปแล้ว ตรงนี้ก็จะต้องดูด้วยว่าบางเรื่องมันนี้
เกิดขึ้นหรือมัน(หาวิธี) แบบผิดๆ กันแน่ รวมถึงต้องเตือนกันในเรื่องความคิดบางอย่างที่
อาจจะคิดมากไปจนกลายเป็นสิ่งคิดในบางแง่มุม จนตัวอย่างสุดท้าย ก็คือ นี่ก็เกิด
ทำงาน เลงไปปล้นธนาคาร นี่ก็วิธีคิด ด้วยความเคารพ นี่ก็ใจว่าแต่อย่างไป
ด้วยละครับ

นี่ก็เกิดจาก/หรือเรื่อง

เอาความนี้ก็เกิดตัวเองจนมาเป็นตัวอย่างอีกเรื่อง นี้ผมก็ถือว่าเป็นข้อดี
ที่สุดของความนี้เกิดของผมและมันเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างผมมาเป็นผมเลยที่ได้
ในการที่คนเราจะรู้หรือทำอะไรสักอย่าง มันก็ต้องควรได้รับองค์ความรู้ที่ถูกต้อง
เสียก่อน ไม่เช่นนั้น สิ่งต่างๆ มันก็จะเกิดไป เพราะไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน แต่จาก
ประสบการณ์ **ผมมักจะมีปัญหาในการที่จะถาม นี่ก็เกิดจาก บางทีถามไม่ได้คำตอบที่**
ดีพอ ทำให้ชอบที่จะหาคำตอบเอง ไม่ว่าจะเป็นการหาความรู้ ไปจนถึงลงมือลงทำ
ด้วยตนเอง อะไรก็ตามที่เราศึกษาเอง ลองผิดลองถูกเอง เรามักจะรู้จริง รู้ซึ่งใน
ระดับหนึ่งของสิ่งนั้นๆ เพราะผ่านกระบวนการผิดถูก หรือหาความรู้อย่างรอบด้านมา
พอสมควร เมื่อมันสะสมมากเข้าเราก็รู้มาก รู้กว้าง ที่แม้ไม่ได้เก่งไปเสียทุกอย่าง แต่
ก็ได้เปรียบคนอื่นในหลายๆ เรื่อง

หลายคนอาจบอกว่า ไม่เคยนี่ก็เกิดจาก เพราะถามแล้วเขาบอกทำได้เร็วกว่า
หรือถามให้คนอื่นช่วยทำดีกว่า รวมๆ คือนี่ก็เกิดคิดเองทำเอง ถามเขาบอกว่าเขา
ผมก็เห็นด้วย แต่เฉพาะในบางเรื่องเท่านั้น เพราะหลายๆ เรื่องถ้าถามครั้งหนึ่ง เราก็รู้
แต่เรื่องหนึ่งต้องถามเขาเอาอีกหลายเรื่อง แถมบางทีก็ต้องไปไล่ถามคนอื่นต่อเอา
อีก **ได้คำตอบผิดๆ อีก ไม่รู้จริงอีก ส่วนตัวมองว่ามันน่าเบื่อมาก** ที่สำคัญคือ เราไม่
สามารถแก้ปัญหาเองได้ในสิ่งนั้น(ต้องไปถามคนอื่น) หลายเรื่องเป็นแบบนี้จริงๆ ซึ่งก็
จะมีคนประเภทหนึ่ง **เหมือนจะนี่ก็เกิดเร็วรู้ แต่จันทถามแล้วถามอีกไม่มีเบื่อ!**

กระนั้นความนี้เกิดจาก นี่ก็เกิดเรื่องนี้มีข้อเสียอีกเหมือนกัน คือ เสียเวลา
ต้องเจียดเวลาเพื่อรู้อะไร เพื่อตัวเอง บางทีถามถูกที่ ถูกคน ถูกเวลา ง่ายกว่า
จริงๆ ดั่งนี้ดูดีๆ ว่ามีใครพอพึ่งพาได้ไหม และอะไรก็ตาม ดังที่บอกไปส่วนหนึ่งว่า นี่
ทำให้ผมเป็นแบบนี้ เป็นผู้มีใจที่รักจะแบ่งปันความรู้ แนวคิดต่างๆ เพราะชีวิตตัวเอง
เสียเวลาศึกษาอะไรมาเยอะ จึงไม่อยากจะใครต้องเสียเวลาชีวิตไปเพียงเพื่อรู้อะไร
เรื่องอีกเลย

"หากลองคิดดูดีๆ ก็น่าสงสัยตกลงขี้เกียจจริงๆ หรือขยันผิดเรื่องอยู่กับแน่"

ขี้เกียจเสียเวลา

เรื่องของเวลา แม้จริงๆ มันจะมีมาตรฐาน เท่ากันแต่ละวันกันทุกคน แต่เราก็กลับรู้สึกไม่เท่ากัน และใช้มันได้อะไรกลับมาไม่เท่ากัน บางคนได้ประโยชน์ พัฒนา บางคนไม่ได้ประโยชน์ การที่เราขี้เกียจทำอะไรสักอย่างหากมันเป็นสิ่งไม่จำเป็น ก็คงไม่เสียเวลาอะไร แต่ถ้าไม่ยอมมีผลตามมา บางเรื่องที่เรามองว่าไม่ยอมจากทำตอนนี้ **รู้สึกไม่ยอมจากเสียเวลาทำมัน** แต่ก็ต้องทำในวันหน้าอยู่ดี แบบนี้แสดงว่าเรากำลังผลักดันประกันพุ่ง มองให้ดีๆ **แทนที่เราจะได้มีเวลาเหลือในอนาคต** ก็กลางมาเสียเวลาทำสิ่งนี้อีก และด้วยเงื่อนไขเวลามันกลางเป็นว่า **ทำภายหลังลำบากกว่า จากกว่า หรือทำไม่ได้แล้วก็มี..** เช่น ไม่มีคนช่วย

ถึงได้ไม่ต้องทำ.. มันไม่เป็นอย่างนั้นนะสิ ทุกสิ่งในชีวิตมักเกี่ยวโยงกัน อะไรที่พลาดไป งามไป ย่อมต้องถูกทดแทนด้วยสิ่งหนึ่งอย่างรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ซึ่งอาจฟังเล็กซึ่งมากไป เช่นนั้นคิดเอาง่ายๆ แต่ว่า บางเรื่องทำๆ ไปตอนนั้นดีกว่าจากภายหลัง เหมือนบอกตัวเองว่า **"อย่าต้องเสียเวลากับเรื่องนี้อีก"** นั่นก็คือ ทำให้มันจบๆ ไปซะ

ขี้เกียจเสียเวลา ก็ยังมีอีกมุม ดังที่บอกไปว่าเวลาเรามีเท่ากัน แต่บางคนแทนที่จะเอาไปทำอะไรก็ไม่ทำ อ้างว่าขี้เกียจ แต่**มักงั้นที่จะไป ฟัง รู้ สกใจ เรื่องคนอื่นไว้** ก่อน บ้างอ้างว่าช่วย ช่วยรับฟัง หรืออะไรก็ตาม ซึ่งการช่วยเหลือผู้อื่นเป็นเรื่องดี แต่บางทีก็งั้นแต่เรื่องคนอื่น เพราะคิดเอาว่าตัวเองคงไม่สามารถ**ทำชีวิตตัวเองดีขึ้นได้** ง่ายๆ เลงทำให้การได้ช่วยคนอื่นนั้น **มันทำให้ชีวิตมีคุณค่าขึ้น..** ก็มีผิดที่คิดเช่นนี้ แต่ลองตรองดีๆ ว่าคนเราน่าพาชีวิตตัวเองก้าวหน้าได้มาก นั่นก็จึงมีกำลัง มีอะไรไว้ช่วยคนอื่นได้มากกว่าตอนนั้นกลางเท่านั้น และไม่ต้องคอยในภาวะ**ช่วงแต่เงา** ตัวเองเอาไม่รอดอีกด้วย คนเป็นเช่นนี้ ออกจากก้าวหน้า อจากพัฒนาตนเอง แต่เลือกที่จะใช้เวลาไปเรื่องคนอื่น พอเรื่องของตัวเองเต็มไปด้วจัออ้างในการทำ และออกแนวขี้เกียจ หากลองคิดดูดีๆ ก็น่าสงสัยตกลงขี้เกียจจริงๆ หรืองั้น.. **ผิดเรื่องอยู่กับแน่**

"มีหลายอย่างก็คิดว่าขี้เกียจ แต่ที่จริงขยันนะที่ทำไปแบบนั้น"

จี้เก็จจทำซ้ำซาก/แก๊ง

นึกกันดูสักหน่อยจ เราจ็จ=เจจว่ากลางอง่าง อาจเป็นงานหรือเรื่องใน ชีวิตประจำวัน ที่เรารู้สึกว่าจี้เก็จจและจ็จเป็ลจ็จงแบลจ็จงโดงที่มันอาจเป็นเรื่องที่ต้องทำ และทำซ้ำๆไปเช่นนั้น บ้างก็เป็ลเรื่องที่ต้องแก๊งองงู่เช่นนั้น เหมือนคำคมที่เงว่า **"ทำอะไรเดิมๆ ก็ดีผลลัพธ์เดิมๆ"** ในมุมหนึ่งนี่สะท้อนการพัฒนาบางอย่างของชีวิตชัดเจน และควรจ็จคิดได้ว่าทำไมไม่คิดหาวิธีที่จ็จได้ไม่ต้องทำอะไรซ้ำๆ ต้องแก๊งเรื่องเดิมๆ จ็จทำให้ผมมองว่า มีกลางอง่างที่คนเราคิดว่าจี้เก็จจ เลงไม่มีสิจ แต่ที่จ็จจริงจ็จนั้นะ ที่ทำไปแบบนั้น **เพราะมันต้องทำอะไร ซากๆ กลางๆ รอบแก้ปัญหาแบบเดิมๆ อดงู่ตลอดเวลา** ไม่ว่าจะเรื่องคน เรื่องงาน หรือเรื่องอะไรก็ตาม

อาจมีข้อโต้แย้งจ็จมาว่าให้ทำองค= เป็ลจ็จงไม่ได้ ไม่เป็น..ไม่รู้หรือจ็จ ก็แล้วแต่ ปัจจุบัน เช่น งานบางอย่างที่คุดเองก็จ็จเง้าจ็จว่า ต้องทำอะไรซ้ำๆ ไปทำไม แต่เป็ลจ็จงแบลจ็จงไม่ได้เพราะเป็นคำสั่ง ตรงนี้ก็จ็จงงู่กับว่า คุดจะจ็จงงทำต่อไป หรือจ็จเก็จจหาวิธีใหม่่า เพราะจ็จจ็จจริงเลงที่ว่าจะเป็ลจ็จงแบลจ็จงงานไปในทางดีจ็จงไม่ได้ หากมันดีจ็จจริงๆ หรือดีพอ มันง่อมพิสุจนตัวเองได้ ไม่เช่นนั้น งานใหม่อาจสบางกว่าเดิมก็ได้ (จริงๆ เงอะมากที่เป็ลจ็จงแบลจ็จง แลจ็จงานน้อยลง แต่เงินดีกว่าเดิม) แต่ก็นั่นแหละ จี้เก็จจหางานใหม่.. แต่จ็จงงทำงานเดิมๆ ที่ไม่มีอะไรดีจ็จง..

จี้เก็จจพูดอธิบาช

ทำดีกว่าพูด เราก็รู้กันงู่ แต่ก็มีไม่น้อยที่รู้สึกว้า จี้เก็จจพูดทำไปเลงดีกว่า แต่ผมไม่ได้กำลังหมายความว่า จี้เก็จจพูดแบบนี้จ็จดี เพราะนี่มันก็ต้องจ็จงงทำ และมันกลางเป็นว่าก็ต้องทำมันเรื่องไป และ**คนที่จี้เก็จจจ็จจริงๆ ก็จ็จรู้ว่ามีคนทำแทน** (จนเริ่มงงว่าใครจี้เก็จจ ใครจ็จงงกันแห่งานนี้)

แต่ที่จ็จจริง การจี้เก็จจพูด และจี้เก็จจอธิบาชนี้เป็นเรื่องดีจ็จจริงๆ คือคงมือทำไปเส็ง (ไม่ต้องพูดงู่) และไม่ต้องอธิบาช (ให้มันผ่านไป) เราจะมีเวลาไปคิด ไปทำเรื่องดีๆ อีกมากมาย ซึ่งในทางตรงกันจ็จจ คนที่เอาแต่พูด วิจารณ์ จ็จงงอธิบาช วิเคราะห์ต่างๆ ให้คนอื่นนั้น บางทีก็หน้าสงสัจจว่า แท้จ็จจริงแล้ว ไม่มีปัญญาทำด้วยตนเองหรือเปล้า หรือองากให้เงช่วยเหลือ องากสำคัญ จนบางทีก็งงว่า ต้องการอะไรกันแน่

การเป็นคนนี้ก็เจ๋งพูดอธิบายนะ แล้วคงมีคนอื่นที่ไม่ได้หมายความว่า ทำแทนใคร
ทำเรื่องงอใคร เพราะบางครั้งเราไปพูด ไปบ่น ไปอธิบายนะเรื่องของคนอื่นที่เราคิดว่า
"ห่วง แล=หวังดี" ก็ไม่ผิดหรอก แต่ถ้า "งั้น พูด อธิบาย สิ่งเหล่านั้น" คุณว่า ได้
อะไร.. นั่นแหละเชื่อว่าทุกคนเข้าใจ อง่าไปงั้นอะไรสิ่งนี้เลย

"การที่เราขี้เกียจ แค่เพราะทำสิ่งไม่ชอบ หรือมันยังไม่ใช่"

ขี้เกียจก็คือขี้เกียจ!!

ถ้าใคร**งั้น**อ่านมาถึงตรงนี้ แล้วคิดตามบ้าง แง้งบ้าง ก็อาจจะมองว่า เรื่องนี้
ไม่เข้าท่า มันไม่ใช่ขี้เกียจแล้วจะพัฒนาตนเองได้ มันก็แค่เบื่อกันมูมมอที่ อาจ
ต้องทำบางอย่าง ก็เหมาะสำหรับคนขี้เกียจแล้ว "มันไม่ออกจากทำอะไรสักอย่าง"..

ผมไม่เชื่อว่ามันเป็นความจริง เพราะแท้แล้ว ความงั้น กับความขี้เกียจนี้
เป็นสิ่งที่ไม่มีใครชี้วัด คนงั้นหนึ่ง กับคนงั้นอื่น ก็งั้นเหมือนกัน คนงั้นหนึ่ง ก็บอก
ว่าขี้เกียจอื่น คนงั้นอื่นก็บอกว่า ขี้เกียจหนึ่ง มนุษย์นั้นหากหัวใจยังเต้นแล้ว ง่อม
ต้องสู้ชีวิตให้ร่างกาย สมองดำเนินไป ในทิศทางที่คนๆ นั้นต้องการ เพียงแต่ว่า เมื่อ
ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการมันจึงไม่ออกจากกระทำ แล= **การที่เราขี้เกียจ แค่เพราะทำสิ่งไม่ชอบ
หรือมันยังไม่ใช่** ความขี้เกียจมีข้อดีดังที่กล่าวข้างไป

ความงั้นก็มีข้อดีแบบที่รู้กันอยู่ แต่ขี้เกียจผิดเรื่องก็ไม่ได้ งามผิดเรื่องก็ไม่ได้
อีก สิ่งที่ต้องข้าม คือ ใจ เท่านั้น ใจที่ฟางแพ้นหรืองงสุ้ ลองดูดีๆ ที่ขี้เกียจนั้น มันแค่
ใจที่ไม่สู้หรือเปล่า เพราะหากใจยังไหวคำว่าขี้เกียจ ก็แค่เป็นแค่การพัฒนาตนเองได้
เช่นกัน

